

DOOFPOT

De Kerk staat in de beklagenbank en blijft daar voorlopig staan. Elke priester heet nu kinderverkrachter. De schuld daarvan heet celibaat. Zo momenteel de openbare mening. Elk verweer van de zijde van de Kerk wekt nu alleen ergernis. Ongehoord nu te zeggen dat een minderheid het celibaat heeft geschonden. Evenmin past het nu te beweren dat de Kerk veel goeds heeft gedaan in zorg en onderwijs. Helemaal niet valt nu beroep te doen op de Kerk die naast instituut van altijd zondige mensen toch tevens de heilige Christusgemeenschap van eeuwen is.

De Kerk wekt nu niet alleen om seksueel misbruik, gegrond in machtsmisbruik, haat. Dat doet zij ook om het hoge ideaal dat zij leert maar waaraan haar knechten zich zelf niet houden.

‘Ziet hen eens. Die wensen ons te vertellen hoe wij moeten leven maar nu ervaren wij hoe zij zelf leven. Het zijn allemaal huichelaars.’

Een derde punt van ergernis: Voor zover de Kerk toch nog moreel gezag krijgt, is het nu hoogste tijd haar tot zwijgen te brengen. De Kerk irriteert de wereld. Zij herinnert hinderlijk aan al hetgeen relativisme in de weg staat en de hedendaagse mens poogt af te houden van zijn eigen vrijheid.

In welke context de hostie-affaire te plaatsen? ‘Wij hebben recht op de hostie. Wij zijn dat sociale gebeuren gewend. Wij bepalen zelf of wij wel of niet communiceren.’ Het geloofsgeheim van Christus onder gedaante van brood is teloor gegaan en daarmee het besef dat het God meer behaagt weinig in nederigheid te communiceren dan vaak in eigen gelijk.

In welke context het misbruik te plaatsen? Buiten werd in het verleden alleen schone was uitgehangen. Aandacht ging uit naar de dader, niet naar het slachtoffer. Hoe om te gaan met seksueel misbruik in een maatschappij waarvan de doofpot deel uitmaakte?